

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16698/2022
17.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца Брокерско – дилерско друштво „Dunav Stockbroker“ АД Београд, чији је пуномоћник Ђорђе Никић, адвокат из ..., против тужених АА из ..., чији је привремени заступник Ивана Анђелковић, адвокат из ... и ББ из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5936/21 од 15.06.2022. године, у седници одржаној 17.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж 5936/21 од 15.06.2022. године, тако што се одбија као неоснована жалба туженог АА и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 90/16 од 16.10.2019. године у ставу првом изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени АА да тужиоцу на име трошкова ревизијског поступка плати 60.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 90/16 од 16.10.2019. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени АА да тужиоцу исплати износ од 6.435.922,00 динара на име накнаде штете, са законском затезном каматом од 14.05.2007. године до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 620.620,00 динара са законском затезном каматом од дана када наступе услови за извршење до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени ББ да тужиоцу исплати износ од 1.728.477,00 динара на име накнаде штете, са законском затезном каматом од 14.05.2007. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца да му тужени ББ накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5936/21 од 15.06.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу става првог изреке, тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени АА да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 6.435.922,00 динара са законском затезном каматом од 14.05.2007. године до исплате. Ставом

другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у преосталом делу става првог изреке првостепене пресуде и одлучено да тужилац и тужени АА свако сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20) и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени АА је био запослен код тужиоца, као брокер, са овлашћењем да извршава налоге клијената за куповину и продају хартија од вредности. Његов клијент је између осталих био и ВВ, који је ради трговине хартијама од вредности уплатио на рачун у банци „Eurobank EFG Štedionica“ АД износ од 100.000 евра. Наведени износ тужени АА је, без налога ВВ, пребацио на рачуне које је по претходном договору са туженим ББ исти отворио у „Banca Intesa“ АД на име ВВ, тако што је на основу копије пасоша ВВ, који му је предао тужени АА сачинио лажну јавну исправу – пасош Републике Словеније, у који је унео личне податке ВВ и залепио своју слику. Користећи се лажном јавном исправом, тужени ББ је подигао са рачуна новац у укупном износу од 9.031.005,00 динара, од ког износа је туженом АА предао износ од 7.295.922,00 динара, док је за себе задржао износ од 1.728.477,00 динара. Тужилац је прихватајући одговорност за штету коју је тужени АА, као запослени код њега причинио ВВ, са ВВ закључио вансудско поравнање 07.05.2007. године, којим се обавезао да му исплати износ од 111.640,56 евра у динарској противвредности, који износ према одредби члана 1. став 2. наведеног поравнања представља противвредност у еврима суме динара коју је са фалсификованих рачуна на име ВВ код „Banca Intesa“ АД злоупотребивши овлашћење, присвојио и подигао тужени АА. Поступајући по наведеном вансудском поравнању тужилац је 14.05.2007. године уплатио на рачун ВВ износ од 9.276.437,41 динара. Против тужених покренут је кривични поступак и пресудом Окружног суда у Београду К 2222/08 од 08.12.2009. године (постала правноснажа 02.06.2011. године) оглашени су кривим, и то тужени АА за извршење кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 4. у вези става 3.1. КЗ, а тужени ББ за извршење кривичног дела злоупотреба службеног положаја у помагању из члана 359. став 4. у вези става 3.1. у вези са чланом 35. КЗ и осуђени на казну затвора. Наведена кривична дела тужени су извршили у периоду од 05.01.2006. године до 06.03.2007. године. Тужени АА је исплатио тужиоцу део новца и то 14.02.2008. године износ од 660.000,00 динара, а 17.10.2008. године износ од 200.000,00 динара. Тужилац је истакао имовинскоправни захтев у напред наведеном кривичном поступку 23.10.2009. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтеве тужиоца, и у односу на туженог АА и истог обавезао да тужиоцу исплати износ од 6.435.922,00 динара, са каматом од 14.05.2007. године до исплате,

применом члана 163. Закона о раду и члана 170. Закона о облигационим односима, сматрајући да је неоснован приговор застарелости потраживања тужиоца, применом члана 377. Закона о облигационим односима.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован тужбени захтев тужиоца у односу на туженог АА, сматрајући да је потраживање тужиоца застарело, применом члана 171. став 3. Закона о облигационим односима, са образложењем да је од 14.05.2007. године, као дана када је по вансудском поравнању од 07.05.2007. године тужилац оштећеном ВВ исплатио штету коју му је причинио тужени АА, као бивши запослени код тужиоца па до подношења тужбе 18.01.2016. године протекао рок застарелости прописан чланом 171. став 3. Закона о облигационим односима. Другостепени суд је закључио да исти рок важи и за истицање имовинскопрвног захтева тужиоца у кривичном поступку вођеном против туженог АА, уколико би се подношењем истог сматрало прекидом застарелости.

По оцени Врховног суда погрешан је закључак другостепеног суда да је потраживање тужиоца застарело.

Чланом 377. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да кад је штета проузрокована кривичним делом, а за кривично гоњење је предвиђен дужи рок застарелости, захтев за накнаду штете према одговорном лицу застарева кад истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења, а ставом 2. истог члана, да прекид застаревања кривичног гоњења повлачи за собом и прекид застаревања захтева за накнаду штете.

Из садржине наведене законске одредбе произлази да се застаревање накнаде штете проузроковане кривичним делом везује за време одређено за застарелост кривичног гоњења, као и да прекид застаревања кривичног гоњења, повлачи за собом и прекид застаревања захтева за накнаду штете. Застарелост кривичног гоњења за кривично дело за које је тужени АА оглашени кривим (злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 4. у вези става 3.1. Кривичног законика), према члану 103. тачка 2) Кривичног законика наступа када протекне петнаест година од извршења кривичног дела, а према члану 104. став 6. истог закона, застарелост кривичног гоњења настаје у сваком случају кад протекне двоструко време које се по закону тражи за застарелост кривичног гоњења, у конкретном случају протеклом 30 година од извршења кривичног дела, од када се има рачунати и дан настанка штете.

С обзиром на то да је правноснажном пресудом Окружног суда у Београду К 2222/08 од 08.12.2009. године (постала правноснажа 02.06.2011. године) тужени АА оглашен кривим за извршење кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 4. у вези става 3.1. КЗ и осуђен на казну затвора, то следи да је штета тужиоцу проузрокована кривичним делом, због чега се приликом оцене приговора застарелости има применити одредба из члана 377. став 1. и 2. Закона о облигационим односима. Како је кривично дело извршено у периоду од 05.01.2006. године до 06.03.2007. године, а тужба поднета 18.01.2016. године, то следи да потраживање тужиоца није застарело, јер није наступила застарелост кривичног гоњења за кривично дело за које је тужени АА оглашени кривим, будући да није протекло петнаест година од извршења кривичног дела до подношења тужбе.

Стога се не може прихватити као правилан закључак другостепеног суда да је потраживање тужиоца застарело, већ је правилан закључак првостепеног суда да потраживање тужиоца није застарело.

Код утврђеног да је тужилац штету коју је тужени АА, као запослени код тужиоца проузроковао ВВ у износу од 7.295.922,00 динара и да је тужилац тај износ уплатио на рачун ВВ 14.05.2007. године, да је тужени АА исплатио тужиоцу део тог износа, и то 14.02.2008. године износ од 660.000,00 динара, а 17.10.2008. године износ од 200.000,00 динара, то је правилно првостепени суд закључио да тужилац има право да се од туженог АА регресира, јер је штету проузроковао намерно и правилно обавезао туженог АА да тужиоци исплати преостали износ од 6.435.922,00 динара са каматом од 14.05.2007. године до исплате, правилном применом члана 163. Закона о раду и члана 170. и 171. Закона о облигационим односима.

Са напред наведених разлога, применом члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Одлуку о трошковима ревизијског поступка, садржану у ставу другом изреке, Врховни суд је донео на основу члана 165. став 2. у вези са чланом 153. став 1. и 154. ЗПП. Тужиоцу су признати трошкови на име састава ревизије у износу од 60.000,00 динара, према АТ важећој у време предузимања те парничне радње.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић